

които ти ще обичашъ, и ще се молиж на Този Богъ, комуто ти ще се молишъ. Азъ се рѣшихъ вече да изпълниж туй и те молиж — не ме принуждавай да се върнж у дома си!

Тогава Ноеминъ радостно пригърнжла Рутъ, благословила нейната добра душа и благородното ѝ сърдце и тръгнжли двѣтъ за Витлеемъ.

Зачудили се Витлеемскитѣ жители, като видѣли Ноеминъ да се връща съ непознатата за тѣхъ Рутъ. Тѣ знаели, че Ноеминъ излѣзла съ мъжъ и синове, млада, богата и щастлива, а сега ѝ виждатъ — стара, бѣдна и осамотѣла. Ноеминъ имъ разказала всичко, което се случило съ нежъ.

Пристиганието на Ноеминъ и Рутъ въ Витлеемъ било при настѣпването на жътвата и тѣ били безъ пари и безъ хлѣбъ, — нѣмали що да ядѣтъ.

Тогава Рутъ казала:

— Азъ ще отидж на полето при жътваритѣ и ще събирамъ слѣдъ тѣхъ останжлитѣ класове отъ житото.

— Иди дъщерко моя! — отговорила ѝ Ноеминъ. Ней било много жално за Рутъ и се страхувала, да не би нѣкой да ѝ испжди и оскърби на полето, като непозната и чужденка.

Рутъ отишла.

Когато евреитѣ жънжли житата на полето, тѣ никога не дожънвали до край нивата и не събирали останжлитѣ тукъ-тамъ слѣдъ жътваритѣ хлѣбни класове. Така сжщо и прѣзъ гроздоберъ не обирали всичкото грозде по лозитѣ и не събирали поронилитѣ се наземи зърна.